

TO FOLLOWER
TIGMA

HOW DO YOU FEEL?

PO PROLOMENÍ TICHA

dokumentární film / ČR / 2023 / 52 minut
režie: Mikoláš Arsenjev / přístupný od 15 let
distribuční premiéra 15/12/2023

Učinkovalx: MARIE-LUISA PURKRÁBKOVÁ, SAŠA CHERNOMASHYNTSEVA

Režie, kamera, zvuk: MIKOLÁŠ ARSENJEV

Střih: KLÁRA DAVYDOVA, MIKOLÁŠ ARSENJEV

Animace: ANNA BELOVA, ELIŠKA KERBACHOVÁ

Zvuková postprodukce: JÁCHYM VANC

Obrazova postprodukce: VOJTĚCH LUKEŠ

Produkce: MIKOLÁŠ ARSENJEV, AUGUSTINA MICKOVÁ

Distribuce: MAREK DUSIL, MANNSCHAFT

Kontaktní osoba:

MAREK DUSIL

marekdusil@mannschaft.cz

Distribuci filmu podpořil Státní fond kinematografie.

státní
fond
kinematografie

SYNOPSIS

Ze dne na den se život Marie-Luisy Purkrábkové, studentky herectví pražské DAMU, obrátil vzhůru nohama poté, co nahlas vystoupila s anonymními svědectvími o sexuálním obtěžování a zneužívání moci ve škole. Její performance a posléze iniciativa s názvem **NE!MUSÍŠ TO VYDRŽET** se stala rozbuškou v českém vysokoškolském prostředí a spustila vlnu odhalování podobných kauz na dalších školách.

Aby mohla v očích druhých obhájit své konání, musela Luisa přijmout status aktivistky a mluvit o tématu, které se dotýkalo jejích nejhlubších ran. Opustila svět herectví a ujala se nové, nečekané role, která ji však svými nároky uvěznila a dovedla k vyhoření.

Rok po performanci sleduje režisér filmu Luisu a její zápas tuto roli opustit a znovu nalézt samu sebe.

Díky jejich blízkému vztahu film přináší neobyčejně niternou výpověď o tom, jakým následkům musí oběť sexuálního obtěžování čelit, pokud se rozhodne veřejně promluvit.

SLOVO REŽISÉRA

Luisu jsem oslovil během studia druhého ročníku FAMU, aby ztvárnila hlavní roli v mém školním cvičení. Chtěl jsem zpracovat příběh aktivistky, která se spolu s dalšími přilepila nahá do výlohy obchodu Zara, zakryta jen cedulemi s nápisem “radši budu nahá.” Tento způsob protestu proti nemorálnosti rychlé módy mě zasáhl svou prostou a odvážnou myšlenkou. Vydat se všanc celou svou křehkostí může být někdy jediná účinná cesta, jak prorazit slupku apatie a upozornit druhé na palčivé téma.

Luisa se s rolí ihned identifikovala, v symbolické rovině se totiž shodovala s tím, o čemž už tou dobu přemítala – se záměrem veřejně vystoupit před ostatní a promluvit o tom, co se jí během studia herectví na DAMU přihodilo. I když jsem v době příprav cvičení tušil, že Luisa cosi “vlastního” rozmýšlí, nevěděl jsem, jakou váhu její příběh nese. Později mi vyprávěla, že role aktivistky byla mimo jiné jedním z podnětů, který ji utvrdil v rozhodnutí svoji iniciativu zveřejnit.

V okamžiku, kdy se Luisa chystala začít svou performance Ne!musíš to vydržet, seděl jsem o pár ulic dál a chystal s kameramanem technický scénář školního cvičení. Ve dnech, kdy jsme společně natáčeli v ateliéru, zažívala Luisa největší smršť reakcí na své vystoupení. V pauzách mezi záběry odepisovala na zprávy a komentáře. Až se zpožděním jsem si uvědomil, že mnohem podstatnější film než mé školní cvičení by vznikl, kdybych reálně sledoval Luisin vlastní zápas.

Že pokud bych byl u důležitých momentů a debat, následujících po jejím vystoupení, mohlo vzniknout nebývalé svědectví. Zpětně jsem té promarněné šance litoval, měl jsem však pocit, že už je pozdě se k ní vracet.

Téměř rok od performance jsem se s Luisou opět setkal a viděl, jak ji iniciativa přerostla přes hlavu. Ačkoliv opustila svět herectví, ujala se nečekaně role aktivistky, kterou ale hrála jen sama za sebe a ze které nedokázala vystoupit. Stala se pro ostatní důkazem, o který se šlo při debatách a konferencích opřít, studentským hlasem odhodlaným mluvit. Ona sama nicméně čím dál víc nabývala pocitu, že tuto roli plní už jen pro druhé a začíná zrazovat samu sebe. Neustále musela vysvětlovat a obhajovat své bolestivé zážitky. Pod tíhou zodpovědnosti se chytila do vlastní pasti. Aby se vnitřně očistila a mohla jít dál, potřebovala se vystoupením s druhou, čistě osobní performancí očistit od následků té první. Tato situace se nakonec stala tématem filmu.

Uvědomil jsem si, že jsem nepromarnil nic – jakkoliv jsou případy odhalování sexuálních obtěžování a zneužívání moci na vysokých školách aktuální, málokdo už se zabývá tím, jak se oběti cítí a čemu musí čelit po tom, co promluví. Z širší perspektivy Luisin příběh také ukazuje, jaké důsledky vstoupí do života lidem, kteří tlakem “zdola” podnítl společenskou změnu. Často vůbec nečekají, jakou daň si jejich aktivita v osobním životě vybere. Jak potvrzují hlasy těch, kteří na základě aktivismu došli k vyhoření, člověk se na prvním místě musí vždy angažovat sám za sebe.

O NATÁČENÍ

Začali jsme točit spontánně, bez štábu, jen my dva. Netušil jsem, co nás čeká, ale dospěl jsem k názoru, že vytríbenost filmového díla nemá přednost před silou výpovědi, jež může být zásadní. Navíc Luisa do mně vložila naprostou důvěru, což na poměry dokumentárního filmu znamenalo nebývalou svobodu. Obvykle bývá natáčení z etického hlediska náročné: opravdu si protagonista uvědomuje, jaké následky pro něj natáčení může znamenat, zvláště pokud před námi otevírá své nitro? A obráceně: opravdu vždy chceme, aby si to během “dobré scény” zcela uvědomoval? Jako herečka Luisa dobře věděla, co vznik filmu obnáší a přesto nikdy necouvla.

Pro někoho může být snadné dívat se na Luisu jako na přecitlivělého představitele “generace sněhových vloček”. Duševní diagnózy a těžké psychické stavy ve světě neustále přibývají, lidé se s nimi v narůstající míře ztotožňují. Z toho bychom mohli usuzovat, že společnost slábne a vnitřně se hroučí. Domnívám se, že naopak začínáme v plné šíři doceňovat jak významný je vliv psychického rozpoložení na náš každodenní život a jak snadné je vnést do nitra hluboké šrámy. Byť jen pouhými slovy, pokud spolu nejednáme dostatečně citlivě a s respektem.

Luisinu odvahu uznat a otevřeně sdílet své pocity vnímám jako veliký projev síly. Snad díky jejímu svědectví budeme vědět zase o něco lépe, jak na sebe vzájemně brát ohledy.

Mikoláš Arsenjev

BIO

MIKOLÁŠ ARSENJEV

(1994)

absolvoval bakalářské studium na Katedře filmových studií na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, v současné době studuje magisterský obor na Katedře dokumentární tvorby na FAMU. Za krátkometrážní snímek z prvního ročníku Holoseč (2020), pojednávající o devastujících následcích kůrovcové kalamity, získal Cenu Pavla Kouteckého a zvláštní uznání poroty na festivalu AFO Olomouc. Film se dále promítal například na festivalech Finále Plzeň nebo Marienbad Film Festival a byl zařazen do programu Jeden Svět na školách. Jeho bakalářský film Sekáč, o šumavském samotáři a mistru republiky v sečení kosou Davidu Vostrovském, měl v roce 2023 premiéru na festivalu Ji.hlava v sekci První světla. Spolupracoval s Českou televizí na cyklech Náš venkov a Nedej se.

FILMOGRAFIE

Holoseč (2020)

Jménem policie se oblékněte! (2021)

Pavel (2021)

Po prolomení ticha (2023)

Sekáč (2023)

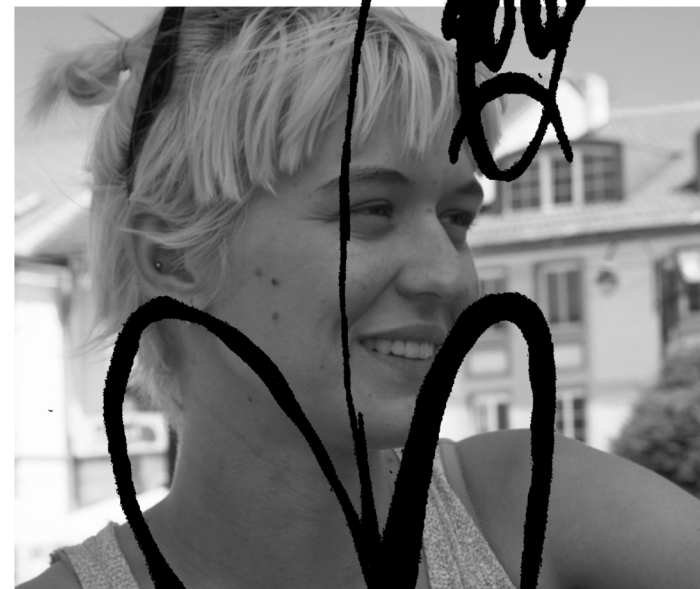
BIO

MARIE-LUISA PURKRÁBKOVÁ

(1998)

je aktivistkou, umělkyní, kamarádkou, sestrou a spoluzakladatelkou studentské iniciativy NE!MUSÍŠ TO VYDRŽET, která si klade za cíl upozorňovat a rozšiřovat povědomí o diskriminaci, šikaně, sexismu, sexuálním násilí a dalších formách útlaku internalizovaných ve školním prostředí. V minulosti studovala činoherní herectví na DAMU, momentálně je studentkou ateliéru Nových médií 2 na AVU. Má za sebou divadelní i filmovou hereckou praxi, v současné době se ale věnuje spíše autorské tvorbě textů a výtvarnému či performativnímu umění.

Pracuje v sociálním zařízení pro ženy bez domova a do budoucna se chce sociální práci více věnovat. Ve své tvorbě se snaží o destigmatizaci fenoménu bezdomovectví a závislosti. Sociální nerovnost obecně je pro ni zásadním tématem. Nemá ráda labelování, věří v budoucnost komunitních forem soužití a heslo “(self)care is revolution”.

**VYTVOŘILA JSEM BRAND. ZNAČKU. MINCI. ŽETON. TOKEN.
TOKEN, KTEREJ PUTUJE NĚKDE PO SVĚTĚ A JE V NĚM UVEZNĚNÁ
ČÁST MĚ. ČÁST MĚ JE UKRADENÁ A JÁ JI CHCI ZPÁTKY.
PROTOŽE JE TO ČÁST, KTEROU JSEM PRODALA, ABYCH NA NĚCO
POUKÁZALA, ABYCH ZÍSKALA MOC, SÍLU MLUVIT. ALE VYTVOŘILA
JSEM TÍM DALŠÍ UTRPENÍ. MOŽNÁ, ŽE KDYŽ PŘESTANU BÝT TOKEN,
PŘESTANU LIDI ZAJÍMAT. ZTRATIM HODNOTU, KTEROU ZE MĚ ONI
MOHLI MÍT, A VRÁTÍM JI ZPÁTKY SAMA SOBĚ. UŽ NECHCI NĚKDE
MLUVIT JMÉNEM STUDUJÍCÍCH A UŽ NEMÍT STATUS STUDENTKY.
NECHCI JÍT NA DALŠÍ KONFERENCI, KDE SE SE MNOU NĚKDO
VYFOTÍ A BUDE SI MYSLET, ŽE TÍM DOKÁZAL, ŽE HO TO TÉMA ZAJÍMÁ.**

PO PROLOMENÍ TÍCHA

**KONTAKT: MAREK DUSIL,
MAREKDUSIL@MANNSCHAFT.CZ
WEB: POPROLOMENITICHA.CZ
GRAFIKA: CHERNOMASHYNTSEVA**

*You are
not alone*

DISTRIBUCE
mannschaft

PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

S PODPOROU

Státní
fond
kinematografie